

La Comédiathèque

Ett litet mord utan konsekvenser

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Texten till denna pjäs kan laddas ner gratis.
Uppföranderätten, som utgör en skälig ersättning för författarens arbete, är dock en lagstadgad skyldighet. Oavsett om du är amatör eller professionell måste du ansöka om tillstånd för att uppföra pjäsen och betala motsvarande royalty för produktionen. För att kontakta Jean-Pierre Martinez och ansöka om tillstånd att uppföra ett av hans verk:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Ett litet mord utan konsekvenser

Jean-Pierre Martinez

Översättning och bearbetning av författaren

Ofrivillig otrohet kan lätt leda till ofrivilligt dråp, men att göra sig av med det avgörande beviset är en helt annan sak...

Roller

Alban

Eva

Christelle

Denna pjäs kan anpassas för två män och en kvinna genom att byta rollernas kön.

© La Comédiathèque

Akt 1

Ett borgerligt-bohemiskt vardagsrum, lite stökigt. En mobiltelefon som ligger övergiven på golvet ringer i det tomma rummet. Alban kommer in, synbart bekymrad. Han har blod på händerna. Han tittar på mobilen utan att ta upp den.

Alban – Fan också...

Mobiltelefonen slutar ringa. Alban tar fram en näsduk, plockar försiktigt upp telefonen och stoppar den i fickan. Han försöker snabbt städa upp lite i rummet. Han plockar upp en blodfläckad skjorta från golvet och tittar på den, förskräckt.

Alban – Åh nej, det är inte sant...

Det ringer på dörren. Han stoppar skjortan under en soffkudde. Det ringer igen.

Alban – Jag kommer!

Han försvinner ett ögonblick för att öppna och kommer tillbaka med sin fru Eva efter sig.

Eva – Förlåt, jag glömde nycklarna igen. Allt går åt skogen i dag. Jag blev förordnad som offentlig försvarare åt en kvinna som är åtalad för mord. Du kommer att skratta. En hemmfixare som sågade sin man i tre delar med en sticksåg. Och vet du vad... *(Hon avbryter sig när hon märker att Alban inte lyssnar.)* Du verkar inte må bra... Har du fortfarande kört fast med idén till din nya pjäs?

Alban – Ja, men det är inte det som är problemet...

Eva – Nu börjar du skrämma mig. Vad är det? Säg inte att din mamma kommer på middag?

Alban – Nej, nej, oroa dig inte...

Han sätter sig i soffan.

Eva – Då kan det inte vara så farligt. Förresten, vad vill du äta? Jag känner inte direkt för att laga mat... Vi kan beställa sushi och äta framför tv:n, eller hur?

Alban – Ja... Eller nej... Jag har inte riktigt huvudet på det just nu.

Eva – Jag visste inte att man måste vara på humör för att trycka i sig lite sushi... *(Hon sätter sig bredvid honom i soffan och kysser honom.)* Det är ju inte precis som om jag föreslog att du skulle ta mig vilt här och nu på vardagsrumsmattan. *(Inför hans brist på entusiasm.)* Vilken glöd... Jag beställer två menyer först. Fördelen med sushi är att den inte hinner kallna...

Alban – Till skillnad från lik.

Eva ser förvånat på honom efter den makabra repliken.

Eva – Okej... Medan vi väntar på maten kan du berätta om dina bekymmer, så ska jag göra allt jag kan för att få tillbaka din livslust... *(Hon tar fram mobilen och börjar slå ett nummer.)* Söt eller salt?

Alban – Vad?

Eva – Såsen till sushin! Söt eller salt?

Alban – Jag vet inte...

Han reser sig och går fram och tillbaka i rummet.

Eva – En av varje, som vanligt... *(I telefon.)* Ja, det gäller hemleverans. Två California-menyer. Just det, Björkgatan 9... En söt och en salt. Tack så mycket... *(Hon lägger undan mobilen.)* Om en halvtimme... Kom, sätt dig bredvid mig. Mamma ska ta hand om dig... *(Hon flyttar en kudde för att göra plats åt honom, får syn på den blodiga skjortan som sticker fram och drar ut den.)* Vad i helvete är det här? Vad har hänt? *(Hon ser blodet på hans händer.)* Har du skadat dig?

Alban – Nej, jag... Det är inte min skjorta, och det är inte mitt blod heller...

Eva – Vems blod är det då?

Alban – Eva, lyssna, jag tror att jag har dödat någon...

Eva – Du tror? Vad är det du säger?

Alban – Nej, jag tror inte... Jag vet.

Eva – Men Alban, det är ju inte möjligt. Man dödar inte bara någon så där. Titta på mig till exempel. Jag har ofta haft lust att döda din mamma, och jag har fortfarande inte gjort det. Vet du varför?

Alban – Nej...

Eva – För att jag inte är någon brottsling, det är därför! Jag handlar inte på impuls. Jag tänker efter. Jag väger för och emot. Och jag kommer fram till att tjugo års fängelse ändå vore ett alltför högt pris för den korta njutningen av att strypa din mamma.

Alban – Män har tydligen svårare att stå emot sina impulser.

Eva – Lyssna, Alban, jag ser brottslingar varje dag i domstolen. Och tro mig, du har verkligen inte rätt profil för rollen...

Alban – Det trodde jag också... Tills tidigare idag.

Eva – Där har du idén till din nya pjäs!

Alban – Förlåt?

Eva – Historien om en kvinna som kommer hem efter jobbet och vars man berättar att han har dödat hennes älskare? Du vill prova idén på mig, eller hur?

Alban – För helvete, Eva, jag har dödat någon. Hur ska jag säga det för att du ska tro mig?

Eva – Det räcker inte att säga att man är mördare, vet du. Man måste kunna bevisa det också.

Alban – Jaså...?

Eva – Du anar inte hur många som erkänner brott de inte har begått. Förra veckan försvarade jag till exempel en scout som var åtalad för att ha mördat en präst. Och du kommer att skratta, men ett halvdussin andra scouter påstod också att de hade gjort det... Jag fick kämpa för att övertyga domaren om att det verkligen var min klient som var skyldig.

Alban – Okej... Och hur gjorde du?

Eva – Enkelt. Det var bara han som visste under vilket träd han hade begravt den helige mannens kropp.

Alban – Och?

Eva – Och då...? Where is the body?

Alban – Han är i nästa rum, i köket.

Eva verkar plötsligt inse allvaret i situationen.

Eva – I köket? Du skojar...

Alban – Vill du gå och titta?

Eva tittar mot köket, tvekar, men går inte.

Eva – Men... vad hände? Och vem är det egentligen?

Alban – Det är... Patrick.

Eva – Patrick?

Alban – Patrick.

Eva – Åh nej... Inte Patrick...

Alban – Hade du föredragit att jag mördade någon annan?

Eva – Herregud, Alban... Säg att det inte är sant...

Alban – Det skulle jag gärna säga... Tyvärr...

Eva – Det är ett skämt, eller hur?

Alban – Du håller i hans skjorta. Titta... Det är hans initialer på manschettknapparna.

Eva tittar chockat på manschettknapparna.

Eva – P.S...

Alban – Patrick Sanchez. Dessutom känner vi ingen annan som fortfarande använder manschettknappar annat än på sitt bröllop.

Eva – Men Alban... varför?

Alban – Det var en olycka...

Eva – En olycka? Du menar... en olycka i hemmet?

Alban – Något i den stilen, ja...

Eva – Berätta! Du klippte häcken i trädgården, såg inte att han stod bakom och pissade och råkade skära av... halspulsådern? Om det är något sånt behöver du inte oroa dig. Det är inget brott. Med en bra advokat...

Alban – Tyvärr gick det inte riktigt till så...

Eva – Hur gick det till då?

Alban – Det var snarare... vållande till annans död.

Eva – Hur menar du, vållande?

Alban – Vi hade ett samtal.

Eva – Ett samtal? Du menar ett gräl?

Alban – Ja... ett gräl, om du vill.

Eva – Ett våldsamt gräl, alltså...

Alban – Tillräckligt våldsamt för att jag skulle döda honom i alla fall. Men nu känns det redan som ett förhör.

Eva – Förlåt... Yrkesvana.

Alban – En sak är säker: jag dödade honom.

Eva blir förkrossad.

Eva – Allt det här är mitt fel...

Alban – Vad?

Eva – Inte direkt, kanske, men ändå...

Alban – Hur är det ditt fel?

Eva – Jag tänker inte svika dig, Alban. Ett brott i affekt går att försvara ganska bra, vet du.

Alban – Ett brott i affekt? Menar du... Patrick och jag?

Eva – Du dödade honom för att jag låg med honom, eller hur?

Alban (förbluffad) – Du låg med Patrick?

Ett ögonblicks tystnad.

Eva – Det var inte därför du dödade honom?

Alban – Jag visste inte att du hade legat med honom!

Eva – Det var länge sedan...

Alban – Hur länge sedan?

Eva – Jag vet inte längre... ungefär sex månader...

Alban – Det kallar du länge sedan? Snart påstår du väl att det är preskriberat också?

Eva – Det var... en olycka.

Alban – Jaha... En olycka i hemmet?

Eva – Det var ingen affär, Alban... Det hände bara en gång. Jag älskade honom aldrig...

Alban – Det lugnar mig verkligen... Att du kan ligga med män du inte älskar.

Eva – Inte män! Bara Patrick, jag lovar. Det var ett enkelt missförstånd! Patrick! Kan du verkligen föreställa dig mig med Patrick?

Alban – Jag påminner dig om att han är min bästa vän.

Eva – Glöm inte att du dödade honom...

Alban – Så hur gick det till då?

Eva – Det var... ett missförstånd.

Alban – Jag förstår... En sorts ofrivillig otrohet, alltså...

Eva – Precis!

Alban – Jag har aldrig hört en sämre ursäkt. Är det där din försvarslinje?

Eva – Blanda inte ihop rollerna nu. Det är du som har begått ett brott, inte jag. Och nu är det du som får förklara dig för polisen.

Alban – Tänker du ange mig för polisen?

Eva – Vad skulle vi annars göra?

Alban – Det var precis vad jag tänkte göra innan du kom. Men nu när jag vet att Patrick är din älskare kommer ingen att tro på vållande till annans död!

Eva – Så nu är det mitt fel? Och han är inte min älskare. Vi låg med varandra en enda gång!

Alban – Det spelar ingen roll. De kommer att tro att det var hämnd. Planerat. Jag får livstid!

Eva – Vi berättar för dem...

Alban – Du menar för den ofrivilliga otroheten?

Eva – Hördu! Jag har åtminstone inte dödat någon!

En paus.

Alban – Så vad gör vi?

Eva – Vad menar du med "vi"?

Alban – Du tänker väl inte överge mig? Du bedrar mig med min bästa vän, och nu när jag har dödat honom två gånger dina händer?

Eva – Men du visste inte att jag hade legat med honom när du dödade honom!

Alban – Låt oss inte märka ord.

Eva – Det är sant. Varför dödade du Patrick egentligen?

Alban – En idiotisk historia.

Eva – Jag lyssnar...

Alban – Han erkände att han inte alls gillade min senaste pjäs.

Eva – Din senaste pjäs? Kalkonen?

Alban – Okej, kanske var det inte min bästa.

Eva – Den blev ju en riktig kalkon.

Alban – Tack för att du påminner mig så fint...

Eva – Jag sa ju att du borde byta titel... Och därför dödade du honom? För att han sa att han inte gillade pjäsen som alla andra också tyckte var skit?

Alban – Det måste ha väckt en gammal rivalitet mellan oss. Patrick och jag har alltid tävlat med varandra. Om tjejer bland annat. Redan på gymnasiet...

Eva – Jaha. Och sen?

Alban – Vi började slåss. Han halkade och slog tinningen i bordskanten.

Eva – Med allt blod på skjortan trodde jag snarare att han hade blivit knivskuren.

Alban – Blodet sprutade överallt. Ur ögonen, näsan, öronen. Han krampade i säkert en kvart. Sedan blev det helt stilla.

Eva – Och du tänkte inte på att ringa 112?

Alban – Jag säger en kvart, men det kan ha varit några minuter eller några sekunder. Jag fick panik. Jag var helt paralyserad. Jag fattade ingenting. När jag väl bestämde mig för att ringa var det redan för sent... *(Det ringer på dörren. Alban ser orolig ut.)* Tror du det är de?

Eva – Vilka? Ambulansen?

Alban – Polisen!

Eva – Om du inte ringde dem...

Alban – Grannarna kanske hörde något.

Eva – Nej, vänta, det måste vara Christelle...

Alban – Christelle? Patricks fru?

Eva – Känner du någon annan Christelle?

Alban – Men hur skulle hon redan kunna veta?

Eva – Hon vet ingenting. Hon ringde för en timme sedan. Jag hade glömt det helt. Hon ville prata med mig om något viktigt, så jag sa att hon kunde komma förbi...

Alban – Vi öppnar inte.

Eva – Hon kommer att tycka att det är konstigt. Jag sa ju att jag var hemma.

Alban – Du har rätt... Öppna du. Jag gömmer mig i köket.

Eva – Borde vi inte bara berätta allt för henne? Få det överstökat...

Alban – Säga att hennes mans lik ligger på köksgolvet i en blodpöl? Tycker du verkligen att det är bästa sättet att tala om att hon är änka?

Dörrklockan ringer igen.

Eva – Okej... Jag försöker få iväg henne så snabbt som möjligt, så tar vi resten sen.

Alban – Se bara till att hon inte går in i köket.

Alban går och gömmer sig i köket. Eva går och öppnar efter att ha stoppat tillbaka skjortan under kudden.

Eva – Jag kommer!

Eva går ut och kommer strax tillbaka med Christelle.

Christelle – Förlåt att jag bara dyker upp så här. Patrick är väl inte hos er?

Eva – Patrick? Vilken konstig idé... Nej, varför?

Christelle – Jag tyckte att jag såg hans scooter där nere, men... en scooter eller en annan. De ser väl likadana ut allihop?

Eva – Ja... Visst...

Christelle – Och Alban?

Eva – Jo, jo, han är här, men... han jobbar. På sin nya pjäs. Och du vet hur han är när han skriver...

Christelle – Jag förstår... Särskilt efter fiaskot med hans förra pjäs... Vad hette den nu igen?

Eva – Kalkonen.

Christelle – Ja, det var ju upplagt för att bli en kalkon.

Eva – Jag antar att du inte kom hit för att prata om det...

Christelle – Förlåt att jag stör så här. Jag vet att det inte passar, men det är viktigt.

Eva – Men självklart! Du stör inte. Om man inte kan räkna med sina vänner när man behöver dem... Vill du ha något att dricka?

Christelle – Nej tack, det är bra.

Eva – Bra... (*Christelle ser lite förvånat på henne.*) Nej, jag menar... varsågod, sätt dig. (*Christelle är på väg att sätta sig i soffan, intill kudden där skjortan är gömd.*) Eh... nej, sätt dig hellre där.

Eva visar Christelle en pall eller puff som ser ganska obekväm ut.

Christelle (*sätter sig*) – Okej...

Eva – Det är bara det att de här sofforna, du vet... man somnar så lätt. Jag är lite trött och vill verkligen kunna koncentrera mig på det du säger... (*Hon tar en liknande stol och sätter sig.*) Så, vad var det som var så viktigt?

Christelle – Du kommer inte att tro det här... Jag har just upptäckt att Patrick är otrogen mot mig.

Eva – Va? Och du visste ingenting?

Christelle – Nej, inte alls. Varför, visste du?

Eva – Inte alls! Jag menar... Vet du med vem?

Christelle – Inte riktigt.

Eva – Det var ju bra... bra...

Christelle – Vad menar du, bra?

Eva – Jag menar bara... vore det inte ännu värre om du visste vem det var?

Christelle – Jag vet inte...

Eva – Och vilken roll spelar det egentligen? Det viktiga är väl att han är otrogen?

Christelle – Jo... du har rätt. Det värsta vore om han var otrogen med någon jag känner.

Eva – Ja...

Christelle – Kan du tänka dig? Att få veta att din man är otrogen med din bästa väninna?

Eva – Vad? Vad pratar du om...?

Christelle – Nej, oroa dig inte. Jag skulle aldrig göra något sådant mot dig.

Eva – Tack.

Christelle – Hur som helst, det är slut. Jag tänker skilja mig.

Eva – Ta det inte för snabbt nu... Är inte det lite väl hastigt? Det kanske var en olycka...

Christelle – En olycka? Hur då? Tror du man råkar köra in i någon så där? Av misstag? För att man hade tankarna någon annanstans? Och sedan fyller man i en skadeanmälan och låter försäkringen betala?

Eva – Nej, självklart inte, men...

Christelle – Och så kommer killen hem på kvällen och säger till sin fru: förresten, jag glömde säga det, jag hade en liten olycka. Jag körde in i grannfrun. Men lugn, det var hennes fel.

Eva – Han krockade med grannens fru?

Christelle – Nej, jag bara säger! Det är ett exempel. Är du säker på att du mår bra? Jag får intrycket att den här historien skakar dig mer än mig.

Eva – Jag oroar mig för dig. Ni var ju ett sånt där par... När man sa Patrick och Christelle så var det...

Christelle – Som att säga Alban och Eva.

Eva – Så att föreställa sig att ni ska separera...

Christelle – Där ser man. Ingenting varar för evigt.

Eva – Adam och Eva slutade ju inte heller särskilt lyckligt.

Christelle – Hur som helst tänker jag aldrig mer sova under samma tak som den jäveln.

Eva – Jag förstår, självklart...

Christelle – Och du tar min skilsmässa, va?

Eva – Jag vet inte... Jag känner er båda. Det kan bli besvärligt.

Christelle – Skämtar du? Det är ju du som är min vän! Patrick är snarare Albans kompis. Vi två kände varandra långt innan vi träffade dem, eller hur?

Eva – Det är sant...

Christelle – Alla män är svin, jag lovar... Jag menar förstås inte Alban.

Eva – Klart.

Christelle – Fast de två är ju ganska lika när man tänker efter...

Eva – Överdriv inte... Jag lovar att Alban...

Christelle – Han ska få känna av den här skilsmässan. Du är väl en riktig mördare?

Eva – Ursäkta?

Christelle – Som advokat! En riktig mördare i rättssalen, enligt ryktet.

Eva – Är det så?

Christelle – Det var Paloma som sa det. Du skötte ju hennes skilsmässa.

Eva – Gjorde jag?

Christelle – Men visst! Hon var gift med en tandläkare, med en stor praktik på Östermalm. Tydligen öppnade hans patienter inte bara munnen för tandvård när de låg i stolen... Hur som helst hörde jag att du såg till att han blev barskrapad.

Eva – Man ska inte överdriva... Det är inte riktigt en advokats uppgift, vet du. En skilsmässa är först och främst ett misslyckat gemensamt livsprojekt. Vår uppgift är att göra separationen mindre smärtsam...

Christelle – Var inte så blygsam. Jag vet vad du kan. Och Patrick vill jag att du slaktar – ekonomiskt.

Alban återvänder, klädd i ett blodfläckt förkläde.

Alban – Hej.

Christelle – Jag trodde att du höll på att skriva din nya succépjäs...

Alban – Jag lagade lite mat samtidigt...

Christelle – Verkligen...

Alban – Du vet, skrivande och matlagning har mycket gemensamt. Bra råvaror från början. Ett bra recept. Lite salt. Lite krydda. Sedan är det bara att låta det puttra...

Christelle – Jaha... Jag visste inte att du dessutom var mästerkock. Vad är din specialitet?

Alban – Vildsvinspaté.

Eva – Hans berömda hemliga recept. När han gör den får ingen gå in i köket...

Alban – Och du, hur mår du?

Eva – Patrick har lämnat oss... Jag menar, Christelle... Hon har bestämt sig för att lämna Patrick...

Alban – Va?

Christelle – Jag har precis fått reda på att den där skurken var otrogen mot mig. Visste du något om det?

Alban – Jag? Självklart inte! Varför skulle jag veta något om det?

Christelle – Jag känner till killars solidaritet. När det gäller att ordna ett alibi åt en kompis. Eller till och med ett gästrum...

Alban – Du är helt fel ute, Christelle... Vi är ju vänner. Hur kan du tro att...

Christelle – Förlåt, det är nerverna... Jag börjar prata strunt.

Eva – Du stannar här en stund tills du har lugnat dig. Sedan går du hem och lägger dig, så pratar vi om allt i morgon när du fått sova på saken. Okej?

Christelle – Hem? Jag har ju sagt att det inte är aktuellt! När ni ändå är här båda två vill jag faktiskt be er om en tjänst...

Alban – Ja...?

Christelle – Skulle det vara okej om jag sov här i natt?

Eva – Det är bara det att...

Christelle – I morgon hittar jag en lösning... Eller så flyttar jag hem till mamma. Men i kväll... just nu... (*Hon börjar snyfta.*) Jag behöver ha folk omkring mig. Och ni är mina enda vänner...

Eva går fram och tröstar henne.

Eva – Ja, självklart...

Christelle – Jag visste att jag kunde räkna med er... Jag klarar inte av att prata med mamma om det här just nu. Hon hatade Patrick. Hon sa alltid att han var en kvinnotjusare. Tyvärr hade hon rätt. Men jag orkar inte höra hennes moralpredikningar nu. Med er är det annorlunda...

Eva – Men självklart, vi finns här för dig. Eller hur, Alban?

Christelle – Ni är riktiga vänner. Det betyder så mycket för mig...

Christelle faller i Evas armar.

Eva – Oroa dig inte, det ordnar sig... hoppas jag.

Alban – Jag lämnar er tjejer. Jag ska göra klart patén...

Eva ser honom gå, förfärad.

Christelle – Om jag hade honom framför mig nu vet jag inte vad jag skulle göra, jag lovar... Jag får också lust att göra köttfärs av honom, det svinet.

Eva – Kom igen, säg inte så...

Christelle (*torkar tårarna*) – Förlåt att jag utsätter dig för allt det här.

Eva – Mår du bättre?

Christelle – Lite... Men nu tar jag gärna något att dricka.

Eva – Öh... Ja... Vad skulle du vilja ha?

Christelle – Ett glas kranvatten räcker. Men res dig inte, jag hämtar själv i köket.

Eva – Nej!

Christelle (*förvånad*) – Ja just det, jag glömde... vildsvinspatén.

Eva – Du behöver något starkare, lita på mig.

Christelle – Jag vet inte om...

Eva – Jag följer med dig. Jag behöver också något stärkande.

Christelle – Jaså?

Eva tar fram en flaska och två glas ur ett skåp och fyller dem. Hon höjer sitt glas för att skåla.

Eva – Kom igen, vi tänker inte låta oss knäckas, eller hur? (*Hon blir rörd.*) Vi klarar det här...

Eva brister i gråt. Nu är det Christelle som går fram och tröstar henne.

Christelle – Jag visste att du var en vän, men jag trodde faktiskt inte att det skulle påverka dig så här mycket...

Eva samlar sig.

Eva – Kom, vi skålar. Det får inte Patrick tillbaka, men det lugnar nerverna.

Hon tömmer glaset i ett svep. Christelle gör likadant.

Christelle – Det där skulle väcka en död...

Eva – Om det ändå vore så väl...

Christelle – Vad är det?

Eva – Potatisbrännvin.

Christelle – Jaha, det är... Man känner verkligen... Fast egentligen smakar det nästan ingenting, eller hur?

Eva – Nej.

Christelle – Men det öppnar luftvägarna ordentligt...

Eva – Ja...

Tystnad.

Christelle – Hur kunde jag vara så jävla dum...?

Eva – Förlåt?

Christelle – Med Patrick! Jag anade ingenting...

Eva – Han kanske kommer tillbaka... Du ska se att allt bara är en mardröm och att vi snart vaknar.

Christelle – Tyvärr tror jag inte det... Du frågade förut om jag visste vem det var...

Eva – Vem?

Christelle – Hon som Patrick var otrogen med!

Eva – Och?

Christelle – Om det bara hade varit en...

Eva – Hur menar du?

Christelle – Jag lyckades knäcka lösenordet till hans så kallade jobbdator och upptäckte av en slump att Patrick hade ett konto på en dejtingsajt...

Eva – En dejtingsajt...?

Christelle – engangsligg.se... Det är inte en kvinna han bedrar mig med, Eva. Det är hundratals!

Eva – Nej?

Christelle – Han är fullständigt sexbesatt, säger jag. Gamla, unga, tjocka, smala, blonda, brunetter... Han är inte kräsen. Han sätter på allt som rör sig.

Eva – Verkligen...?

Christelle – Jag upptäcker en helt ny sida av honom... Och om du såg deras... privata chattar...

Eva – Jaha, lägger han dessutom upp bilder på deras privata...?

Christelle – Nej! Jag menar chattarna. Deras samtal på dejtingsajten.

Eva – Jaha. Det finns tydligen gränser ändå.

Christelle – Jo, men Patrick flyttar de där gränserna ganska långt, kan jag säga...

Eva – Verkligen?

Christelle – Om du läste de där samtalen, jag lovar... Jag upptäcker en helt ny sida av honom. Med mig är det ju ganska... rutinmässigt.

Eva – Ja, med mig också... Jag menar jag och Alban.

Christelle – Var försiktig. Man tror att man känner dem, och så en dag...

Man hör ljudet av en elektrisk kniv, en häcksax eller en motorsåg...

Eva – Han klipper häcken...

Christelle – Samtidigt som han gör vildsvinspaté?

Ljudet tilltar.

Eva – Jag borde nog gå och se vad han håller på med... Du kan väl göra dig hemmastadd i gästrummet?

Christelle – Okej. Besvåra dig inte, jag hittar... Och tack igen för allt.

Christelle går. Alban kommer tillbaka.

Alban – Var gick hon?

Eva – Jag ströp henne och lade henne i badkaret så länge. Lika bra att undanröja alla besvärliga vittnen.

Alban – Det har du väl inte gjort?

Eva – Men självklart inte! Och du? Kan du förklara vad som pågår? Vad är det för oväsen?

Alban – Jag kunde inte lämna honom mitt på köksgolvet.

Eva – Och?

Alban – Jag lade honom i frysen tills vi bestämt vad vi ska göra med kroppen.

Eva – Och under tiden passade du på att klippa häcken? I köket?

Alban – Nej, men... han fick inte plats i ett stycke...

Eva – Herregud... Det här är inte sant... Hur kunde vi hamna här, Alban? Jag ringer polisen nu.

Hon tar fram sin mobiltelefon.

Alban – Vill du skicka mig till fängelse?

Eva – Det är väl dit brottslingar hör hemma, eller hur?

Alban – Men jag säger ju att det var en olycka.

Eva tvekar och ändrar sig.

Eva – Du är åtminstone säker på att han är död?

Alban – Menar du om jag är säker på att han verkligen var död innan jag sågade honom i tre delar med häcksaxen? För nu råder det nog ingen tvekan...

Eva – Jag trodde aldrig att jag skulle få höra något sånt från mannen jag gifte mig med.

Alban – Du kan formuleringen... I nöd och lust... Det skulle du ha tänkt på tidigare.

Eva – Innan vad?

Alban – Innan du var otrogen mot mig med Patrick...

Eva – Du har blivit galen, Alban. Du behöver hjälp. Du säger ju själv att det var vållande till annans död. Vi får väl hävda tillfällig sinnesförvirring.

Eva slår ett nummer.

Alban – Gör inte det...

Eva – Det är den enda lösningen, lita på mig.

Alban – Du kommer att betraktas som medbrottsling.

Eva – Hur så?

Alban – Hans fru är här. Du har inte sagt någonting till henne.

Eva – Men varför skulle jag ha hjälpt dig med det här?

Alban – För att han bedrog dig också! Du ville hämnas.

Eva – Vad menar du, han var otrogen mot mig?

Alban – Jag hörde er förut. Jag känner till hans konto på den där dejtingsajten...

Eva – Så du visste allt?

Alban – Du vet, när det gäller sex är män väldigt skrytsamma... Ibland undrar man om de inte är otrogna bara för att få skryta om sina erövringar inför kompisarna. Det är väl jägaren i dem...

Eva – Och du berättade inte för mig?

Alban – Vad skulle du ha haft för nytta av att veta? Det hade bara försatt dig i en besvärlig situation gentemot Christelle...

Eva – Jag förstår. Du ville skydda mig, alltså. Hur som helst hade jag ingen anledning att döda Patrick.

Alban – Tycker du?

Eva – Varför skulle jag ha dödat honom?

Alban – Svartsjuka, förstås. Precis som Christelle...

Eva – Du är galen...

Alban – Du trodde att du var den enda. Du stod inte ut med att upptäcka att du bara var en av många. Och när jag sa att jag ville döda honom hjälpte du mig. För att hämnas du också.

Eva – Du är helt galen, Alban!

Alban – Vi är galna båda två. Lika barn leka bäst. Jag ser rubrikerna framför mig: "Djävulsparet styckar sin bäste vän och förvarar kroppen i frysen – äter sedan middag med änkan i rummet intill..."

Eva – Skulle du säga något sånt till polisen bara för att dra med mig i fallet? Det är monstruöst!

Alban – Men jag behöver inte säga det! Det är vad domaren kommer att tro. Även om jag hävdar att jag är ensam skyldig kommer han att vara övertygad om att jag försöker skydda dig.

Eva ser skakad ut.

Eva – Tror du det?

Alban – Hur som helst är det slutet på din advokatkarriär. Vem skulle anlita en skilsmäsoadvokat som styckar sina älskare med en häcksax?

Eva – Tyvärr har du en poäng...

Alban – Och hur tänker du förklara för domaren att du råkade vara otrogen mot mig?

Eva – Men det där är faktiskt sant, jag svär!

Alban – Ofrivillig otrohet? Berätta då, så får vi se om du kan övertyga mig.

Eva – Det var helgen då du var i Göteborg för premiären av Kalkonen. Jag skulle till Malmö för en rättegång som sedan blev uppskjuten.

Alban – Du kan lika gärna säga att du inte ville bevittna haveriet...

Eva – Hur som helst skulle ingen av oss vara hemma. Huset skulle stå tomt.

Alban – Patrick hade bett att få nycklarna för att träffa en av sina erövringar där. Så det var du?

Eva – Men inte alls! Jag kom hem oanmäld mitt i natten. Jag visste inte att du hade lånat ut huset... och vår äktenskapssäng, så att han kunde ligga med en av sina älskarinnor!

Alban – Det är den enda dubbelsängen i huset... Så?

Eva – Så jag gick till sängs direkt efter att jag kom hem.

Alban – Med Patrick...

Eva – Jag såg att någon låg i sängen, men jag trodde att det var du! Jag tänkte att du kanske hade bestämt dig för att åka hem direkt efter premiären. Jag visste ju att det skulle bli ett fiasko, så jag blev inte förvånad...

Alban – Tack...

Eva – Jag smög så tyst jag kunde för att inte väcka dig.

Alban – Men i slutändan vaknade ändå din partner.

Eva – Patricks slampa hade väl gått hem mitt i natten. Och tydligen var han redo för en omgång till.

Alban – Så du fick hoppa in som reserv. Du kom in på planen i halvtid...

Eva – Han måste ha trott att jag var hon. Det var först nästa morgon som jag insåg att det inte var du som låg i sängen. Även om jag hade tyckt att något var lite konstigt.

Alban – Varför, för att det var bättre?

Eva – Det sa jag inte... Låt oss bara säga att det var annorlunda... Och jag förstod inte varför du absolut ville kalla mig Alexandra69.

Alban – Så han bjöd på hela repertoaren?

Eva – Låt oss säga att... jag inte var van vid så mycket... fantasi.

Alban – Och du driver med mig dessutom...

Christelle återvänder.

Christelle – Förlåt... Kan jag låna en tandborste? Jag rusade hemifrån som en galning. Jag hade inte planerat...

Alban – I natt kan du väl försöka hamna i rätt säng i alla fall... Man vet aldrig...

Christelle – Öh, visst...

Alban – Jag lämnar er... Ni har säkert massor att berätta för varandra... erfarenheter att jämföra...

Han går.

Christelle – Vad menade han egentligen?

Eva – Jag vet inte... Eller jo...

Christelle – Vad då?

Eva – Han anklagar mig för att ha varit otrogen mot honom.

Christelle – Och... är det sant?

Eva – Det var... ofrivillig otrohet.

Christelle – Ofrivillig otrohet...? Är det ett skämt?

Eva – Nej.

Christelle – Jaha...

Eva – Jag kom hem en kväll. Det var en man i min säng. Det var först nästa morgon som jag insåg att det inte var min man.

Christelle – Skämtar du?

Eva – Absolut inte.

Christelle – Vem tror du ska gå på det där, Eva? Inte din man hoppas jag...

Eva – Du har rätt... Det är helt osannolikt.

Christelle – Det är nästan synd. Tänk dig: njutning utan skuldkänslor.

Eva – Och utan straff...

Christelle – Var det värt det?

Eva – Nåväl, jag måste erkänna att... ja, det var verkligen värt det.

Christelle – Att vara otrogen utan att veta om det är väl inte riktigt otrohet...? (*De brister båda ut i ett nervöst skratt.*) Ja... Men om Patrick vågade komma med en så idiotisk historia till mig skulle det betyda att han verkligen tog mig för en idiot...

Eva – Självklart, men... tycker du inte att man i ett förhållande också måste kunna förlåta?

Christelle – Förlåta? Jag försäkrar dig att jag skulle kunna döda honom.

Eva – Du menar bildligt talat, hoppas jag.

Christelle – Har du aldrig velat döda någon?

Eva – Tja...

Christelle – Om Alban var otrogen mot dig, till exempel, skulle du kunna döda honom?

Eva – Varför? Vet du något som jag inte vet?

Christelle – Nej, nej, absolut inte...

Eva – Så... du har aldrig varit otrogen mot Patrick då?

Christelle – Nej... Tja... Det beror på vad du menar med otrohet.

Eva – Är det så?

Christelle – Jag menar, tekniskt sett...

Eva – Jag förstår... Räknas det som otrohet om man suger av någon? Sånt...

Alban återvänder.

Alban – Bra... Då kan vi lägga allt på bordet.

Eva – Allt? Har du bestämt dig för att erkänna?

Alban – Jag menade maten...

Christelle – Ja just det... vildsvinspatén...

Eva – Jag ska fräscha upp mig lite...

Eva går ut. Pinsam tystnad.

Christelle – Du har inte sagt något till henne?

Alban – Sagt vad?

Christelle – Vårt lilla snedsteg på nyårsafton i fjol.

Alban – Men självklart inte! Varför frågar du?

Christelle – Jag vet inte... Hon verkar konstig...

Alban – Det är inte därför, oroa dig inte för det.

Christelle – Nej, för vi har aldrig pratat om det igen... Jag var lite full. Du också... Det betydde ingenting, eller hur? Det var bara... en liten olycka.

Alban – Åh, inte du också... Vad är det med er båda och era olyckor...

Christelle – Jag är ledsen för att jag tog upp det, jag borde inte ha...

Alban – Det har jag redan glömt...

Eva kommer tillbaka, lite skärrad.

Eva – Ska vi äta vildsvinet, då?

Dörrklockan ringer.

Alban – Vem kan det vara...?

Eva – Polisen?

Christelle, förbryllad över deras märkliga beteende, ser oroligt på dem.

Alban – Jag öppnar... Om jag inte är tillbaka om fem minuter, ring min advokat...

Eva ger Christelle en menande blick för att lugna henne.

Eva – Ett litet skämt mellan oss.

Christelle – Okej...

Eva – Gillar du vildsvin?

Christelle – Ja, alltså...

Alban återvänder med ett paket.

Alban – Det var sushin.

Eva – Åh just det, jag hade helt glömt bort det.

Christelle – Har ni beställt sushi också?

Besvärad tystnad.

Svart.

Akt 2

Christelle – Grattis till patén, Alban. Den var verkligen utsökt.

Alban – Tack... Förlåt haglet du nästan knäckte en tand på. Hur noga man än är blir det alltid ett eller två kvar.

Christelle – Det är inte så lätt att få bort alla spår av ett brott, eller hur? Jag hade ingen aning om att du var jägare...

Eva – Inte jag heller, faktiskt...

Alban – Numera är det inte något man skryter med.

Christelle – Så det var du som dödade det stackars vildsvinet?

Alban – Äh, jag är nybörjare... Jag är inte särskilt bra på att skjuta.

Christelle – Nej, det kan jag intyga...

Alban – Jag menar med geväret. På jakt...

Christelle – Fast ett vildsvin är rätt stort. Man behöver väl inte vara någon mästerskytt?

Alban – Det var snarare... en olycka.

Christelle – En olycka? Jaså...

Alban – Jag kom tomhänt hem från en jakttur... med Patrick, faktiskt. På vägen sprang det här vildsvinet rakt ut framför bilen.

Christelle – Ett deprimerat vildsvin kanske. Det ville väl göra slut på sitt svinliv...

Alban – Ja, antagligen...

Christelle – Du får verkligen mycket frisk luft, du...

Alban – Förlåt?

Christelle – Jag menar bara att du har många friluftshintressen... jakt, golf...

Eva – Spelar du golf också?

Alban – Ja, jag har börjat spela igen... lite grann...

Christelle – Och... spelar du verkligen golf med Patrick, eller ger du honom bara alibi när han träffar sina älskarinnor?

Alban – Nej, nej, vi spelar verkligen golf, jag lovar. Patrick är ju en riktig spelare... Jag menar, han spelar väldigt bra.

Christelle – Ja... Han säger att det finns en fantastisk artonhålsbana ute vid Bro Hof. Det finns visst ett hotell i närheten också.

Eva – Det låter ju lockande... Ta med mig någon gång, Alban. Jag skulle gärna prova golf.

Christelle – Och du får ge mig receptet på vildsvinspatén. Nej just det, förlåt... det är också en hemlighet...

Besvärad tystnad.

Eva – Lite mer sallad?

Christelle – Nej tack... verkligen... jag kan inte äta mer...

Alban – Om du vill gå och vila dig är det bara att göra det.

Christelle – Med allt som har hänt tror jag inte jag kommer kunna sova på ett tag... men det är skönt att veta att man kan räkna med sina vänner i sådana här hemska tider.

Eva – Känn dig som hemma, Christelle...

Alban – Lite efterrätt?

Eva – Vi har glass i frysen...

Christelle – Tack, det räcker... Jag ska bara gå och tvätta händerna, om det är okej...

Hon reser sig.

Alban – Ta badrummet i stället, köket är lite stökigt...

Hon går ut. Alban tar mer paté.

Eva – Du tar det här med ro ser jag... Aptiten har du i alla fall kvar...

Alban – Skulle det hjälpa om jag svalt ihjäl?

Eva – Varför sa du att du var jägare?

Alban – Jag vet inte... Det bara kom. Jag var tvungen att hitta på något så att hon inte gick och snokade i köket.

Eva – Och patén då? Vad är den gjord av egentligen? Eller ska jag kanske inte fråga...

Alban – Nej, nej... det där är sant. Det är vildsvinspaté.

Eva – Vi måste prata om golfen också. Den där historien är inte särskilt klar...

Alban – Självklart, jag har inget att dölja...

Eva – Förutom ett lik... Jag frågar en sista gång: det här är väl inget skämt? För i så fall är det ett jävligt dåligt sådant. Änkan sitter i rummet bredvid...

Alban – Gå och kolla i frysen om du vill. Men jag varnar dig, det är ingen vacker syn.

Eva – Jag vill inte se någonting. Och jag vill inte veta någonting.

Alban – Du får svårt att hävda att du inget visste... Vi pratar inte om frysta spädbarn gömda mellan två paket köttfärs. Det här är en kille på en och nittiofem, uppdelad i tre bitar på sextiofem centimeter...

Eva – Du är ett monster... Att gömma ett lik, vet du vad man kan få för det? Vill du att jag ska tillbringa de bästa åren av mitt liv i fängelse?

Alban – Vi sitter i samma båt, Eva. Du måste hjälpa mig!

Christelle återvänder.

Christelle – Jag ska ringa honom.

Eva – Jag tror inte det är en bra idé.

Christelle – Förr eller senare måste han få veta att jag lämnar honom!

Eva – Är du säker på att du inte vill tänka på det lite längre?

Christelle – Jag har tänkt färdigt, tro mig. Jag kommer aldrig att förlåta honom för det han har gjort.

Alban – Visst, men att prata med honom kan kanske vänta till i morgon, eller?

Christelle – Om jag inte kommer hem i kväll undrar han vart jag tagit vägen. Han kommer att ringa polisen.

Eva – I så fall är det nog bäst att du meddelar honom.

Alban – Med tanke på hans tillstånd tror jag inte att han kommer att ringa polisen, men visst...

Christelle – Tillståndet han är i?

Alban – Jag menar... Han kanske redan anar något och känner sig säkert inte särskilt bekväm med situationen.

Eva – Vill du inte bara gå hem? I morgon är en ny dag...

Christelle – Aldrig mer tänker jag sova under samma tak som den jäveln.

Eva – Tror du att du är i rätt sinnesstämning för att prata med honom?

Christelle – Oroa dig inte, jag tänker inte börja diskutera husförsäljningen eller vem som får hunden. Jag säger bara åt honom att kontakta min advokat. Det vill säga dig.

Alban – Så det är du som ska sköta skilsmässan?

Eva – Jag vet inte... Jo... Christelle har bett mig...

Alban – Okej... Om du absolut vill ringa honom nu, vill du att vi lämnar dig ensam?

Eva – Om du vill vara i fred kan du gå in i...

Alban – Inte köket i alla fall.

Christelle – Ni stör inte. Tvärtom.

Hon slår numret. Det ringer i rummet intill.

Christelle – Det är konstigt, det låter som att det ringer i rummet bredvid...

Alban – Det måste vara min.

Christelle – Ska du inte svara?

Alban – Jo, jo, visst...

Han går ut under Evas förbryllade blick.

Christelle – Det bara ringer...

Eva – Nåväl... Jag är inte förvånad.

Christelle – Varför säger du så?

Eva – Om han såg ditt nummer och vet varför du ringer... kanske han inte vill svara.

Christelle – Det är han... Patrick? Jag vet allt. Vadå allt? Spela inte oskyldig nu också. Ja, dina arton hål, just det. Vad kallar du dig nu igen på engangsligg.se? Just det, Patrick327. Det verkar redan finnas gott om idioter av din sort där som dessutom har samma töntiga förnamn. Din jävel! Är det allt du har att säga? Patetiskt. Det är slut, Patrick327. Nästa gång du vill säga mig något får du tala med min advokat. Du känner henne mycket väl: Eva. Ja, Eva! Albans fru, din bästa kompis. Den tog, va? Ha en trevlig kväll, din idiot! (*Hon lägger undan mobilen.*) Skönt att få ur sig allt...

Eva är chockad.

Eva – Vem var det?

Christelle – Vad menar du, vem var det? Han! Vem tror du?

Eva – Patrick? Vad sa han?

Christelle – Inte mycket. Vad skulle han kunna säga? Men han lät konstig. Jag tror jag tar en aspirin. Jag börjar få migrän... Kan jag ta lite vatten i badrummet?

Eva – Gör det.

Christelle – Jäkla skitstövel...

Christelle går ut. Alban kommer tillbaka.

Alban – Är du okej? Vad hände?

Eva – Du har verkligen drivit med mig!

Alban – Vad?

Eva – Christelle. Hon pratade precis med Patrick i telefon.

Alban – Det var jag.

Eva – Vad?

Alban – Patricks mobil! Den låg i hans ficka, så självklart blev den kvar där... Det var jag som svarade för att inte väcka misstankar.

Eva – Jaså? Det var därför hon sa att han lät konstig.

Alban – Jag gjorde som på tv. Jag pratade genom en näsduk.

Eva – Du är verkligen sjuk i huvudet...

Alban – På så sätt har vi ett alibi. Jag kan inte ha mördat honom här för en timme sedan när hon precis har pratat med honom i telefon.

Eva – Om inte polisen får för sig att spåra samtalet och upptäcker att det kom från vårt kök.

Alban – Tror du de skulle vara så nitiska?

Eva – Vi pratar ändå om ett mord.

Tystnad. Alban låtsas vara på väg att börja gråta.

Alban – Om du visste hur mycket jag ångrar det... Om jag bara kunde gå tillbaka i tiden, bara en timme... Tyvärr är det inte möjligt...

Eva – Dödade du honom verkligen bara för att han inte gillade din pjäs?

En paus.

Alban – Nej... Inte bara...

Eva – Varför då?

En paus.

Alban – Han berättade för mig att han hade legat med dig.

Eva – Jag förstår... Varför berättade du inte det tidigare?

Alban – Jag ville se om du skulle berätta det själv...

Eva – Så du trodde inte heller på honom när han sa att det var ett missförstånd.

Alban – Patrick sa aldrig att det var ett missförstånd för hans del. Det är just det som är problemet...

Eva – Jäkla skitstövel... Jag ska döda honom!

Alban – Det har jag redan gjort... Jag ber dig bara att hjälpa mig att bli av med kroppen. Om du älskar mig... Älskar du mig?

Eva – Självklart älskar jag dig. Hur kan du tvivla på det?

Alban – Jag tror på dig.

Eva – Och jag? Tror du mig om jag säger att jag låg med honom av misstag?

Alban – Jag försöker... Erkänn att det inte är lätt...

Eva – Vad kan jag göra för att bevisa hur mycket jag älskar dig...

Alban – Du har redan gjort mycket. Men du har rätt, jag har ingen chans att komma undan. Och jag vill inte dra med dig i fängelse som medbrottsling. Jag ringer polisen.

Eva – Vänta!

Alban – Vad?

Eva – Jag vill inte att du ska hamna i fängelse i åratal.

Alban – Vad ska vi göra då?

Eva – Jag ska hjälpa dig att få Patricks kropp att försvinna...

Alban – Hur gör vi det?

Eva – Tro mig, som advokat har jag haft många klienter som berättat sina små hemligheter för mig. Jag har lärt mig några ganska enkla metoder för att få en nästan två meter lång kropp att försvinna genom badkarsavloppet efter en natt i ett bad av kaustiksoda.

Alban – Okej...

Eva – Men först måste vi bli av med henne.

Alban – Bli av med henne?

Eva – Jag menar att vi först måste få henne ur vägen!

Alban – Åh, du skrämde mig...

Christelle återvänder.

Christelle – Vad är det för miner? Är det något problem?

Eva – Nej, nej, självklart inte.

Christelle – Jag försökte lägga mig lite, men jag kan inte sova.

Alban – Vad sägs om ett glas för att koppla av lite?

Christelle – Jag vet inte, med tabletterna jag tog... man ska väl inte blanda?

Eva – Åh, en liten avec har aldrig skadat någon.

Christelle – Vildsvinet ligger faktiskt lite tungt i magen... Det är gott, men... ganska mäktigt, eller hur?

Eva håller upp tre glas och lägger diskret en tablett i ett av dem.

Alban – Jaså, du har plockat fram rödspriten igen...

Christelle – Potatisbrännvinet...

Eva – En specialitet från Tokhult.

Christelle – Tokhult?

Alban – Eva har en morbror där. Präst. Han bränner det på nätterna i en hemlig apparat i kyrkans krypta.

Christelle, på andra sidan rummet, lyssnar bara med ett halvt öra.

Christelle – Jag undrar var han kunde ta emot sina älskarinnor.

Alban – Det finns hotell överallt.

Christelle – Han var så snål. Det tror jag inte. Jag är övertygad om att han bara gick med på den där sajten för att slippa betala för prostituerade. Och tro mig, av bilderna på hans erövringar att döma var han inte särskilt kräsen...

Eva – Tack...

Christelle ger Eva en frågande blick.

Alban – Men varför pratar du om honom i dåtid?

Christelle – Förlåt?

Eva – Du sa: han var så snål.

Christelle – För att han är död för mig.

Eva – Kom igen, säg inte så...

Christelle – Eller så hade han en kompis som lånade ut sin lägenhet... Män håller varandra om ryggen i såna lägen, tyvärr. Jag menar inte dig förstås, Alban...

Alban fyller på hennes glas.

Alban – Kom igen, du plågar bara dig själv... Ta ett glas till i stället.

Christelle – Jag vet inte vad det är med mig... Nyss kunde jag inte somna, och nu är jag helt slut... Jag tror jag går och lägger mig...

Hon faller till marken.

Alban – Tabletterna tog visst till slut...

Eva – Det var nog snarare sömntabletten jag smög ner i hennes glas.

Alban – Du gjorde väl inte det?

Eva – Nu har vi all tid vi behöver för att bli av med kroppen.

Alban – Hennes kropp?

Eva – Patricks! Hjälp mig, vi lägger henne i gästrummet. Hon sover till i morgon bitti, och när hon vaknar är hon officiellt änka.

Alban – Vi har till och med besparat henne allt trassel med en skilsmässa.

Eva – Så egentligen gör vi henne en tjänst.

De drar henne i fötterna bakom scenen och återvänder genast.

Alban – Och vad gör vi med Patrick?

Eva – Kaustiksodan tar nog för lång tid.

Alban – Särskilt om Christelle vill ta ett bad i morgon bitti...

Eva – Du har rätt...

Alban – Vi delar upp Patrick i tre sopsäckar och tar en tur ut i skogen...

Eva – Eller till Skansen. Jag såg det i en film en gång... Vi slänger honom till rovdjuren och så är problemet ur världen.

Alban – Ser du oss gå genom säkerhetskontrollen på Skansen med tre sopsäckar?

Eva – Vi kan klättra över staketet på natten?

Alban – Skogen duger bra. Jag har en spade i trädgårdsskjulet.

Eva – Och med... Patrick, vill du ha hjälp?

Alban – Jag har redan gjort det värsta. Jag tar hand om det. Det är alldeles för kladdigt...

Eva – Som du vill...

Han går ut.

Eva – Jag hoppas att jag inte gör något dumt, men... nu är det för sent att backa. Kom, en sista för vägen...

Hon håller upp ett nytt glas och tömmer det. Hennes mobil ringer.

Eva – Hallå... (*Förbluffad.*) Patrick? Om det här är ett skämt är det väldigt dålig smak. Är det du, Alban? Förlåt, Patrick, är det verkligen du? Nej, nej, jag är inte förvånad, men... jo, lite ändå. Jaså, du glömde mobilen här. Ja, han berättade om ert... gräl. Men varför berättade du det för honom? Nåväl, nu är det gjort... Förr eller senare måste det väl komma fram. Okej, jag säger det till honom... Just det. Tack för att du ringde. Förresten, har du pratat med Christelle? Ja, jag tror att hon anar något. Det kan man säga... Okej, hej Patrick... (*Hon lägger på.*) Den jäveln, han har verkligen drivit med mig...

Alban kommer tillbaka med sopsäckar.

Eva (*som om ingenting hade hänt*) – Så, är det klart?

Alban – Ja. Det tog lite tid. I kylan hade bitarna börjat frysa fast i botten av frysen... Jag fick använda en ishacka...

Eva – Stackars Patrick... Det känns konstigt att se honom så där, på väg till den stora återvinningen...

Alban – Jag vet inte hur jag ska tacka dig. Det här är ett otroligt bevis på kärlek.

Eva – Så du förlåter min ofrivilliga otrohet?

Alban – Självklart... Du har visat mig hur mycket du älskar mig.

Eva – Och jag förlåter dig för att du lade din bästa vän i min säng utan att säga något, okej?

Alban – Jag har två säckar kvar att hämta.

Eva – Jag hjälper dig...

Alban – Är du säker?

Eva – Som du sa förut... I nöd och lust...

De går ut. Christelle kommer in, omtöcknad.

Christelle – Är ni här? Var fan har jag gjort av mobilen?

Hon tittar nyfiket på sopsäckarna. När hon letar efter mobilen hittar hon den blodiga skjortan med manschettknapparna under soffkudden... Förbryllad vaknar hon gradvis ur sin dvala. Hon öppnar en säck och stänger den genast igen, förfärad... Alban och Eva kommer tillbaka med de två andra säckarna.

Alban – Christelle, vad gör du här?

Eva – Sover du inte?

Christelle – Nej... jag menar, jo... Jag kom bara för att leta efter min telefon...

Alban – Vi skulle just gå ut med soporna...

Christelle – Jag går och lägger mig igen. Bry er inte om mig...

Hon går ut, synbart skräm.

Alban – Tror du att hon misstänker något?

Eva – Vi kanske borde ta livet av henne också?

Alban – Så du skulle vara beredd att döda för min skull? Nästan så jag blir rädd...

Eva (*upprymd*) – Känner du Édith Piafs sång Hymne à l'amour? (*Sjunger.*) Jag skulle förråda mitt land, förneka mina vänner, om du bad mig.

Alban (*orolig*) – Lyssna, jag behöver berätta något för dig...

Eva – Säg inte att du har dödat någon annan!

Alban – Nej, det är just det... Jag menar, ja, men...

Eva – Stackars Patrick... Han var ändå en vän. Jag skulle vilja ta ett sista farväl. I vilken säck ligger huvudet?

Alban – Om jag vore du skulle jag inte göra det...

Eva – Jag tror att vi behöver prata lite, tycker du inte?

Alban – Okej. Det är inte Patrick som ligger i sopsäckarna.

Eva – Vad menar du, inte Patrick? Du har dödat någon annan?

Alban – Nej, jag menar att jag inte har dödat någon... Hur kunde du tro något sådant?

Eva – Jag erkänner att jag inte längre vet vad jag ska tro... (*Hon öppnar en säck och stelnar.*) Nej... Fy fan... Så du har verkligen dödat någon?

Alban – Självklart inte! Jag menar ja, men...

Eva – Vad är det där?

Alban – Vildsvinet...

Eva – Vildsvinet? Men Alban, du är ju ingen jägare... eller är det ännu en sak du har dolt för mig?

Alban – Jag jagar inte, lugn. Men historien om vildsvinet var sann.

Eva – Skämtar du...? Det vill jag höra...

Alban – Jag var med Patrick, faktiskt. Vi hade just spelat golf.

Eva – Golf också... Säg inte att du slog ihjäl ett vildsvin med en golfboll mellan sjuttonde och artonde hålet?

Alban – Vi var på väg hem från golfen. Mitt ute i skogen körde vi på ett vildsvin. Vi höll nästan på att stryka med själva. Ett vildsvin på tvåhundra kilo i nittio knyck gör rejäl skada även på en stor fyrhjulsdriven bil.

Eva – Och du har dessutom kvaddat bilen...?

Alban – Det är väl inte det värsta? Vi hamnade i diket... Patrick blev lite omtöcknad.

Eva – Och sedan?

Alban – Eftersom den fortfarande levde bestämde jag mig för att köra den till veterinären.

Eva – Patrick?

Alban – Vildsvinet! Vi lade det i bagageutrymmet. Men när vi kom fram till veterinären hade det dött av skadorna.

Eva – Vem?

Alban – Vildsvinet!

Eva – Okej...

Alban – Vildsvinet låg ju redan i bagageutrymmet, och vi visste inte vad vi skulle göra med det. Det var Patrick som fick idén att göra paté av det...

Eva – Ja, det var... en bra idé. Men då... varför hittade du på hela den där historien?

Alban – Det var när vi styckade djuret som Patrick erkände att han hade legat med dig.

Eva – Att stycka det där vildsvinskadaveret måste ha inspirerat honom... Och vad sa han då? Till skillnad från mig visste Patrick faktiskt att han låg i sin bästa väns säng.

Alban – Ja, därför hade han dåligt samvete. Han ville lätta sitt samvete.

Eva – Hans samvete? Patrick?

Alban – Du har rätt. Jag tror mest att han ville förödmjuka mig... samtidigt som han gömde sig bakom att det var ofrivillig otrohet, som du säger.

Eva – Och sedan?

Alban – Till slut erkände han att han mycket väl visste vad han gjorde... och att du förmodligen också gjorde det...

Eva – Den jäveln... Jag svär att jag...

Alban – Jag tror dig. Han ville bara såra mig. Jag har ju sagt att han alltid varit avundsjuk på mig. I själva verket har han alltid hatat mig. Hur som helst började vi slåss och...

Eva – Därav blodet på skjortan...

Alban – Nej, det där är vildsvinets blod, från när vi lade det i bagageutrymmet...

Eva – Jag förstår...

Alban – Sedan blev vi sams igen. Jag lånade honom en annan skjorta och han gick.

Eva – Och sedan?

Alban – När du kom hem var det dig jag var arg på, för att du inte hade berättat att du legat med honom. Jag kände mig förrådd. Bedragen.

Eva – Förlåt. Men jag svär, jag visste inte...

Alban – Det var då jag fick idén. Den bara kom. Att stycka det stackars djuret gjorde mig nästan omtöcknad. Jag hade hittat receptet i Hemmets Journal...

Eva – Hemmets Journal?

Alban – För att straffa dig. Jag sa att jag hade dödat honom, bara för att se hur du skulle reagera. Och sedan rullade allt vidare...

Vi hör en polissiren. Eva ser skjortan som sticker ut från en av soppåsarna.

Eva – Det måste vara Christelle... Hon såg säckarna och skjortan. Hon måste ha ringt polisen...

Någon knackar våldsamt på dörren. Christelle kommer in med en stor kniv.

Christelle – Kom inte nära mig, ni galningar...

Eva – Lugna ner dig, vi kan förklara. Det var bara ett dumt skämt...

Alban – Det är inte Patrick i de här sopsäckarna, jag lovar.

Christelle – Ingen rör sig, annars skjuter jag!

Alban – Det är en kniv...

Eva – Jag öppnar en. Du får se själv.

Hon visar Christelle innehållet i en av soppåsarna.

Christelle – Vad är det där för vidrighet?

Alban – Det är ett vildsvin! Titta, fullt med borst!

Christelle – Patrick var också hårig!

Eva – Inte så hårig...

Christelle – Hur skulle du veta det?

Röst utanför scenen – Polisen!

Alban – Det var du som ringde. Bäst att du förklarar.

Eva – Det kan bli knepigt...

Christelle – Okej...

Christelle går ut.

Alban – Jag är ledsen. Jag var dum. Men jag kände mig sviken...

Eva – Det är mitt fel... Jag borde ha berättat allt direkt. Men jag var rädd att du inte skulle tro mig...

Alban – Vi var idioter båda två.

Eva – Det visar bara att det aldrig hjälper att sopa saker under mattan... Förr eller senare får man dem i ansiktet...

Alban – Jag håller med. Det är därför du också borde berätta för henne.

Eva – Vad?

Alban – Till Christelle! Om Patrick.

Eva – Han är ju otrogen med allt som rör sig ändå.

Alban – Ja, men du är hennes bästa vän...

Christelle kommer tillbaka.

Christelle – Allt är ordnat, de har gått. Förlåt, jag vet inte vad som flög i mig.

Eva – Vi är alla lite förvirrade ikväll... Det måste vara fullmånen...

Christelle – Jag visste inte att det var fullmån.

Eva – Om det inte är fullmån så ser det i alla fall ut så.

Alban – Jag lämnar er, jag tror ni har saker att prata om...

Alban går ut.

Christelle – Vad menade han med det?

En paus.

Eva – Jag har legat med Patrick.

Christelle – Vad?

Eva – Jag svär, det var... helt ofrivilligt.

Christelle – Så den historia du berättade tidigare, det var du... och Patrick?

Eva – Jag ville berätta för dig länge, men jag visste inte hur.

Christelle – Men hur är det ens möjligt?

Eva – Den jäveln Alban lånade ut vår äktenskapssäng åt honom för hans kärleksmöten...

Christelle – Okej, jag tror dig... Och jag vill inte veta mer... Du är min bästa vän, eller hur?

Eva – Tack, Christelle.

Christelle – Alla kan göra misstag när de druckit lite för mycket.

Eva – Jag var helt nykter.

Christelle – Det är inte poängen. Den verkliga skyldige är Patrick. Det är bäst att jag inte har honom framför mig just nu, för jag skulle kunna döda honom!

Eva – Man dödar inte bara någon så där, lugn... Men om du behöver en advokat finns jag här. För skilsmässan, menar jag...

Christelle – Tack... Jag tror att jag ska lämna er. Ni har säkert saker att prata om ni också... Jag sover hos mamma. Jag säger att jag glömde nycklarna.

Eva – Bra... I morgon ser du klarare. Det gör vi nog allihop...

Christelle går. Alban kommer tillbaka. De sätter sig i soffan och är tysta en stund.

Alban – Var det verkligen ofrivilligt?

Eva – Säg att det var... omedvetet då.

Alban – Okej, jag låtsas tro på dig.

De omfamnas.

Eva – Men det har i alla fall väckt min sexlust till liv...

Alban – Ja, det har jag märkt. Jag undrade varför.

Eva – Vi borde göra det här oftare.

Alban – Du menar... blinddejter i vår äktenskapssäng...?

Eva – Har du fler vänner som du lånar ut vår lägenhet till så att de kan knulla sina älskarinnor?

Alban – Jag tänkte snarare tvärtom. Du måste väl också ha väninnor som är otrogna mot sina män och behöver någonstans att gömma sina förbjudna kärlekar... Du ligger ett steg före. Nu är det min tur.

Eva – Förlåt, jag har bara trogna vänner...

Alban – Jag har svårt att tro det... Vi får diskutera det senare... Men jag måste erkänna att även jag tycker att det är en upphetsande idé...

Musik. De kysser varandra.

Svart.

Epilog

Tre resväskor står i ett hörn av vardagsrummet. Alban kommer in utifrån och tar av sig rocken.

Alban – Älskling! Är du där?

Eva kommer in.

Eva – Så, hur gick det?

Alban – De älskar pjäsen. De har bestämt sig för att sätta upp den till hösten.

Eva – Vad? Men det är ju fantastiskt!

Alban – Och de tyckte titeln var genialisk.

Eva – Ett litet mord utan konsekvenser... Det låter ändå bättre än Kalkonen...

Alban – Det är ju hämtat ur verkligheten...

Eva – Nästan...

De kysser varandra.

Alban – Så till slut ordnade sig allt ändå.

Eva – Jag har alltid trott på dig... även när du drog de mest otroliga historier.

Alban – Den här provningen har fört oss närmare varandra. Jag lovar att aldrig ljuga för dig igen.

Eva – Och jag lovar att inte dölja något för dig.

Albans blick faller på resväskorna.

Alban (orolig) – Vad är det där för resväskor? Tänker du lämna mig redan? Efter allt du nyss sa...

Eva – Det är Christelles bagage. Hon frågade om hon fick tillbringa natten här. Jag tror att det inte gick särskilt bra med Patrick... Hon vet inte vart hon ska ta vägen.

Alban – Vilken plåga... Vi blir aldrig av med henne...

Eva – Så mycket är vi skyldiga henne...

Alban – Okej... Men bara för en natt...

Dörrklockan ringer.

Eva – Det måste vara hon...

Alban – Okej, jag hämtar champagnen.

Eva – För att fira Christelles skilsmässa?

Alban – För att fira att min pjäs ska sättas upp! Vi får väl dricka champagnen med henne.

Alban går ut. Eva går för att öppna dörren och kommer tillbaka med Christelle.

Eva – Du ser inte ut att må bra. Ni har grälat, eller hur?

Christelle – Hör på, Eva... Jag tror att jag har gjort något dumt...

Eva – Du skrämmer mig, Christelle... Vad för något?

Christelle – Jag tror jag har dödat Patrick.

Eva – Åh nej, den har jag redan hört en gång. Inte igen!

Christelle – Vi hade ett litet snack, vi två. Det spårade snabbt ur. Jag sa åt honom att lämna huset omedelbart.

Eva – Och sen?

Christelle – Han gick för att hämta sina resväskor. Det var efter det som det spårade ur lite...

Eva – Lite?

Christelle – Jag höll på att stycka en kyckling... Jag hade en elektrisk kniv i handen och... jag tappade humöret.

Eva – Var är han? På sjukhuset?

Christelle – Tyvärr var det redan för sent att ringa ambulans. Jag ville bara skrämma honom. Han kom emot mig som för att utmana mig. Jag gjorde en reflexrörelse och... skar av halspulsådern.

Eva – Åh herregud... Mardrömmen fortsätter. Men var är han?

Christelle visar med blicken mot resväskorna.

Christelle – Tja... i väskorna...

Eva – Nej?

Christelle – Jag kommer att behöva ditt råd, Eva.

Eva – Mina råd som advokat? Gör dig inga illusioner, Christelle. Hur mycket mördare jag än är i rättssalen... det här kan vi inte få att se ut som en olycka i hemmet...

Christelle – Jag tänkte snarare få ner honom genom badkarsavloppet efter ett litet bad i kaustiksoda...

Eva – Jag måste prata med Alban om det här...

Alban kommer tillbaka, strålande glad, med en flaska champagne i handen.

Alban – Champagne!

De båda stirrar på honom, häpna. Svart.

Om författaren

Jean-Pierre Martinez föddes 1955 i Auvers-sur-Oise i Frankrike. Han började sin bana som trummis i flera rockband innan han arbetade med semiotik inom reklambranschen. Därefter blev han manusförfattare för tv och återvände senare till scenkonsten som dramatiker.

Han har skrivit omkring hundra tv-manus och **123 teaterpjäser**, däribland komedier som har spelats i många länder, såsom *Fredagen den 13:e* och *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez är idag en av de mest spelade samtida franska dramatikerna. Hans pjäser har översatts till ett stort antal språk och spelats i **mer än 100 länder** av såväl professionella teatrar som amatöresembler.

Hans pjäser finns tillgängliga på:

<https://jeanpierremartinez.net/>

Jean-Pierre Martinez företräds av den franska upphovsrättsorganisationen **SACD** (**Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques**).

Upphovsrätt

Denna text är skyddad av upphovsrätten.

Texten till denna pjäs får laddas ner kostnadsfritt för läsning och personligt bruk. All reproduktion, publicering, bearbetning eller annan användning av hela eller delar av texten kräver författarens tillstånd, om inte annat följer av gällande lag.

Varje offentlig uppsättning av pjäsen, oavsett om den är professionell eller genomförs av en amatöresemble, kräver föregående tillstånd och betalning av tillämplig upphovsrättsersättning.

För att kontakta Jean-Pierre Martinez och ansöka om tillstånd att uppföra ett av hans verk:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avignon – oktober 2026

<https://jeanpierremartinez.net/>

Pjäsen kan laddas ner gratis